

MODLITBA ROŠKOVA

Pane,
to je ale cirkus!
Při té tvé potopě a při tomhle řevu zvířat
není už rozumět vlastnímu slovu.
Trvá to dlouho.
Ty spouští vod mi zaplaví srdce.
Aby budu moci zase pevně vykročit?
Trvá to dlouho.
Mistr navrátil se nevrátil.
Podívej, tvá holubice.
Najde radosleť naděje?
Trvá to dlouho.
Pape,
veď svou aruchu do jistoty,
na výšiny pokoje.
A dovol' si konečně, abych vyšel z toho zvěřince.
Trvá to dlouho.
Pape,
veď mě až ke břehu své slouvy.

Amen.

K A L E N D Á R I U M

3. sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve
7. 23. neděle v mezidobí
8. svátek narození Panny Marie
13. sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. svátek povznesení svatého kříže
15. Panny Marie Bolesné
16. sv. Ludmily, mučednice
21. 25. neděle v mezidobí
27. sv. Vincence z Paula, kněze
28. slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa
29. svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

P O V Í D K A N A Z Á R Í

Farář arský

Šéfredaktor pářížského večerníku udeřil do mosazného zvonku na
svém psacím stole. Ihned do pracovny nahlédl mladý chlapec.

"Ano, pane řediteli?"

"Ať sem přijde Robonnet!"

"Prosim, pane řediteli."

Robonnet byl ramentový muž středního věku se světlými, bystrými
očima a pečlivě upravenými vlasy.

"Volal jste mě, pane řediteli?" zeptal se uctivě. Ředitel před sebe vyfoukl veliký oblak dýmu z doutníku, takže jeho obličej na chvíli zmizel Robonnetovu pohledu. Potom s našpulenými rty oblak rozfoukl a pohlédl na Robonnetu.

"Posadte se."

Robonnet poděkoval a sedl si z druhé strany psacího stolu.

"Můj milý," začal redaktor, "potřebujeme trhák. Svět začíná propadat nudě a naše časopisy taky. Přineste nějakou senzaci."

Robonnet se na svého nadřízeného bezradně díval. Senzace se nedá vytřeapat z rukávu.

Psal se rok 1840. Ve světě zrovna nebyla žádná válka, o níž by se dalo napsat. Artisté jako rozřezaná dáma Bella Donna a polykač ohně Tommaselli už ve večerníku byli dvakrát. Bylo smutné, že i to nejzajímavější každým dnem bledle a ztrácelo na poutavosti.

"Aco takhle," řekl najednou ředitel, "aco, co takhle Arsy?"

"Arsy" podivil se Robonnet. "Promiňte, pane řediteli, kdo je to Arsy?" redaktor se usmál. "To je právě to! Kdo je Arsy? Žádný kdo, nřtrá co". Takové haizdo u Lyonu. Ale vlastně... " ředitel parížského večerníku zamyšleně pozoroval popel na svém doutníku a po chvílce pokračoval: "Vlastně přece jen kdo. Totiž farář. Vianney se jmenuje."

"A dělá?"

"Jaké a dělá? Jedte tam a napište do našich novin pořádný článek. Třeba i na pokračování. Arský farář dělá zázraky na běžícím psu."

Robonnet zaváhal, jestli správně slyšel. Nevěřicně se podíval na ředitele.

"Zázraky?"

"Ovšem, zázraky. Aspoň - říkají to. Vůbec je v Arsu spousta zajímavého."

"Po pravdě řečeno, pane řediteli, připadá mi odvážné v devatenáctém století předkládat našim čtenářům nějakého zázračného faráře," nazítal Robonnet.

Ředitel mávnutím ruky odbyl všechny pochybnosti. "Můj milý, říkám vám, že Ars je senzace. Před dvaceti lety nikdo nevěděl, kde vůbec je, a vy sáz byste ho možná hledal v Indii nebo v Somálsku. Ale neztím se rozklízlo, že se tam něco děje. Takže vuhuru do Arsu, můj milý. A přivezte trhák. Arský zázrak. To není špatný titulek, co? Nebo napište Arský podvod. To upoutá ještě víc. Ukažte lidem, že jde o trapný sebeklam toho dobrého faráře a jistý druh davového šílenství nebo tak něco. Totiž..." zamyslel se a zatahl z doutníku, "o titulku si ještě promluvíme. Mohlo by se stát, že by se některých našich čtenářů nepřijemně dotalo, kdybyste napsal něco p r o t i tomu faráři. Tak, tak, můj milý, tak je to s námi. Mluví se o prostém venkovském faráři, a nedivil bych se, kdyby se z něj stal nejpopulárnější člověk Francie. Takže - brzy čekám vaši reportáž."

Robonnet se uklonil a odešel.

O dva dny později vystoupil Robonnet v Arsu z dostavníku. Pomalu procházel ulicemi této malé obce a pozorně se rozhlížel. Musel si čestně přiznat, že něco bylo ve vzduchu. Už cestou chtěl nechtěl musel naslouchat rozhovorům spouštěstujících. Mluvili o podivuhodných obráceních a zázračných uzdraveních, a když vyhlédl z okna dostavníku, viděl skupiny pšších poutníků, kterých stále přibývalo, čím víc se blížili k Arsu.

Robonnet měl pocit, že přijel na nějaké známé poutní místo. Na ulici byl čilý ruch. Bylo tu množství nemocných a válečných invalidů, ke kostelu přicházelo modlící se procesí. Robonnet měl štěstí, že sehnal nocleh v hostinci U milosrdného Samaritana. Většina poutníků - jak se dověděl - se musela ubytovat v soukromých domech, ba dokonce i v sousedních vevnicích. Mnozí nocovali venku pod širým nebem.

Večer, po jídle, kývl Robonnet na hostinského a pozval jej, aby si na chvíli přisedl. Hostinští jsou vždy chodící novinky, o všem mají přehled a rádi to dávají dál. Tento hostinský byl rozložitý, dobrosrdečný muž kolem šedesátky. S hlasitým povzdechem se usadil vedle Robonnetu.

"Musíte být pořádně unavený," začal Robonnet rozhovor.

"A jak!" děl mu hostinský za pravdu. "Vidíte sám, jak to tu v Arsu

Vypadá."

"Dnes je to zvlášť zlé," pokračoval Robonnet.

"Jaképak zvlášť zlé, tenhle tu máme každý den. A teď navíc sem denně jezdí zvláštní vůz z Lyons... Všichni chtějí vidět našeho pana faráře a poradit se s ním."

"Musí to být schopný muž," poznamenal Robonnet.

Do rozhovoru se zapojil muž od sousedního stolu: "Říkáte schopný? Světec je to! Šestnáct hodin denně stráví ve zpovědnici, a kolikrát ještě víc. Lidé stojí ve frontách u kostela a čekají, až na ně přijde řada. Čekají hodiny, a přitom to u pana faráře vůbec netrvá dlouho. Většinou řekne jen pár vět, ale ty sedí. Jako by člověku viděl až do srdce."

Robonnet patybovečně pokrčil rameny. Pak opatrně podotkl: "Z toho vidíte, jací dnes lidé jsou. Chytají se stěbla a tenhle pan farář se jako stěblo nechá využívat."

"Žádné stěblo," odporoval mu druhý muž, jehož obličej zářil nadšením. "To je trn Boží, záchranný trn, jehož se chytili už mnozí a našli tak cestu ze zoufalství ven. Říkáš vám, to musíte zažít."

Robonnet však stále nevěřil. "Říkali mi o zázračném knězi. Uprímně řečeno, tenhle nás k zázrakům pořádá daleko. Uděl se tu vůbec nějaký?"

"Že vám něco do řeči," ozval se znovu hostinský, "největším zázrakem je Ars samotný. Podívejte se, pane, já sám jsem to zažil. Ars byla malá, dost ubohá vesnička. Ze sedmdesáti domů čtyři hostince, všechny dobře vydělavaly, a jeden kostel, do kterého sotva kdo šel. A pak přišel tenhle farář. Ještě si pamatuju, jak nám ho představovali. Kostel skoro nestačil. Ale to bylo jen ze zvědavosti, co je zač."

Všechno pokračovalo ve starých kolejích. V neděli, zatímco byla mše, seděli muži v hospodách, hráli karty, pili a kleli. A nadávali na faráře, který jim brozil kartí a peklem. Taký jsem nadával," přiznal se a poněkud zahanbeně se na oba muže podíval. "Ale farář se neptal, jestli ho vidí rádi nebo ne. Chodil od domu k domu, povídal si s lidmi o počasí a o práci na poli, hrál si s dětmi a ..."

Hostinský udělala přestávku a Robonnet čekal, že teď přijde ta senzáce. Protože to, co tady hostinský vykládal, bylo ta nejobyčejnější věc na světě.

"Ať" zeptal se napjatě.

"A modlil se. V noci ve dvě vstal, šel do kostela a do svítání se modlil před svatostánkem. Ještě dnes to tak dělá, a jsem přesvědčen, že Arsu vyvedl obrácení, panové. Obyvatelé se prostě změnili. A kdybyste se mě zeptali někdy, musím vám říct, že nevíš. Stalo se to pozalu a nepozorovaně, tak jako rostlina nepozorovaně roste. A stalo se to proto, že náš pan farář nás prostě nedal jinou možnost. Tolik se modlil a dělal pokání ze naše hříchy, že jsme nemohli jinak než následovat jeho dobrý příklad."

Hostinský se odmlčel. Samou horlivostí v obličejí zčervenal. Robonnet jen seděl a zdálo se, že usilovně přemýšlí.

"Přineste mi koňak," požádal hostinského po chvíli.

Ten pokrčil rameny: "Koňak nevedu."

"Cože?" podivil se Robonnet. "Můžete koňak?"

"Říkáte tu nedostanete tvrdý alkohol," vysvětloval hostinský. "To taky patří k tomu, co by se dalo nazvat hrakým zázrakem. Ten farář si to nepřaje. V množství alkoholu a v tvrdém je šábel, a tak..."

Ti tři si povídali dlouho do noci. A ačkoli Robonnet slyšel něco úplně jiného než čekal, byl v hloubi srdce zasažen.

Také se v Arsu udřevili nemocní a obrátili hlášníci, každý den se něco podobného mohlo stát, říkal hostinský. Ale největším zázrakem zůstává, že se z tak zpuštělé vesničky stala zbožná a dobrá farní obec.

"A zázrak ze všech největší," pokračoval hostinský, "je náš pan farář sám. Představte si to: přes dvanalet let sem proudí davu poutníků a všichni o něj hledají radu a pomoc. Čtrnáct, šestnáct a víc hodin denně sedí pan farář zavřený ve zpovědnici, v zimě v létě, za křezu i perna, je tu pro každého. V zimě ne sobě ani nemá kabát. Už několikrát mu lidé kabát dali, ale během několika dnů ho daroval dál. Musíte ho poznat!"

"Ano, taky si to myslím," přidal se host po Robonnetově pravici. "Vypadá úplně obyčejně, nenápadně. Ale když ho slyšíte mluvit a ucítíte ohen v jeho očích a slovech, poznáte, odkud bere tu úžasnou sílu. A ne-myslete si, že lidem ve zpovědnici řekne pár zbožných, cituplných slov, jako by rozdával pilulky duchovní ústěchy. Spíš zatne do živého, když je třeba. Nechce se líbit a mazat lidem nad kolez pusy, chce opravdu pomoci. Klidně vám naplno řekne, co děláte špatně."

Když o něco později Robonnet odcházel do svého pokoje, rozhodl se, že druhého dne půjde časné ráno do kostela, aby mohl na místě prozkoumat ten arský zázrak.

Ale, jaký zázrak, řekl si pak, o zázracích nemá být řeč. Přes to všechno co slyšel ne.

Ráno přišel Robonnet do kostela. Postavil se vzadu ke zdi a impjetě čekal, co bude. Přicházelo stále více lidí a obklopili zpovědnici.

Najednou k Robonnetovi přistoupil nějaký kněz. Měl prostý, nevýrazný obličej poznamenaný bděním a odříkáním. Ale jeho oči hořely. Dívaly se na Robonnetu a ten cítil, jak mu pronikají do srdce.

Arský farář!

Stál teď docela blízko Robonnetu. "Pojďte, příteli!"

Robonnet najednou cítil, jak se v něm všechno zakymácelo. Pak v rozpacích zakoktal: "Ale pane faráři, já už jsem se třicet let nezpovídal."

"Třicet, příteli," řekl farář mírně. "Vzpomente si, bylo to před vašim prvním svatým přijímáním."

Robonnet jen kývl, neschopen slova.

"Tak pojďte!"

"Ale já... nejsem připraven, pane faráři."

"Jen nechte! Jste připraven lépe, než si myslíte."

Jako ve snách následoval Robonnet kněze do zpovědnice. Necítil strach ani obavy. Spíš radost a lehkost, která byla s každým krokem silnější.

Když pak ze zpovědnice vyšel, klečel dlouho nehybně před svatostánkem.

Teď věděl: v Arsu jsou zázraky. Ale ne takové, aby se o nich dala napsat senzační zpráva do novin. Z reportáže nebude nic.

Ale na tu chvíli, kdy pomlkl s očima arského faráře, do konce života nezapomene.

Jan Maria Vianney pocházel z chudé rolnické rodiny s Bardilly nedaleko Lyonu ve Francii.

Narodil se 8. května 1786. Až do svých dvaceti let pracoval doma, na poli. To bylo v době francouzské revoluce. Jeho přání stát se knězem se zpočátku nemohlo vyplnit. Přesto se začal učit latinsky. Přitom se ukázalo, že pro něj je učení velmi těžké. Cizí slova a věty mu nechtěly zůstat v hlavě.

Když pak byl povolán k armádě, uprchl do Pyrenejského pohorí a skrýval se u jednoho rolníka. O rok později mohl vstoupit do kněžského semináře; pro nedostatek nadání však musel brzy odejít.

Přesto se Jan Vianney svého cíle nevzdal. S nepředstavitelným úsilím a s velkou horlivostí studoval soukromě u faráře v Scully a přes vážné pochybnosti svých představených byl 13. srpna 1815 vysvěcen na kněze.

Jako mladý kněz zpočátku zůstal v Scully. Po smrti faráře byl poslán do vesničky Arsu. Jeho představení se zřejmě doznivali, že mezi tamějšími pijany, žhýralci a hráči už nemůže nic pokazit. Avšak zájili se v něm.

Jan Vianney se s neochvějnou vírou v pomoc Boží ihned pustil do práce. Denně klečel dlouhé hodiny v kostele před svatostánkem s modlitbou bojoval za jemu svěřenou obec. Přísně se postil. Co našel, dával chudým a potřebným. Neúnavně chodil od domu k domu a zval lidi na behoslužby.

Většinu času však strávil ve zpovědnici, zpravidla 14 - 16 hodin denně. Záhy totiž k němu se svými starostmi a hříchy začali chodit nejen lidé z vesnice, nýbrž i z celého okolí, později i z jiných oblastí Francie. Každého vy alechl, a kde mohl, pomáhal sloves i skutkem.

Díky jeho neúnavné práci a modlitbě se časem ze zpuštělé vesnice Arsu stala kvetoucí obec, poutní místo, které se proslavilo i za hranicemi Francie.

Jan Maria Vianney zůstal až do své smrti 4. srpna 1859 prostým a skromným "ferdšem arským".

Svatý Jene Vianneyi, pomáhej našim kněžím získávat lidi pro Boha a přimlouvej se i za nás za všechny, abychom se zbavovali svých hříchů a špatných návyků.

Jak číst PÍSMO SVATÉ

Písmo svaté neboli bible /toto slovo pochází z latiny, kde "biblia" znamená knihy/ je základní knihou všech křesťanů a jedna jeho část - Starý zákon - i židů. Starý zákon nás ve svých knihách seznamuje s dějinami židovského národa, s jeho kulturou a způsobem myšlení. Druhá část - Nový zákon - vypráví o životě a působení Ježíše Krista a o počátcích společenství lidí, které založil, církve.

Bible se liší od knih, se kterými se běžně setkáváme. Není to učebnice, něčím se přečíst jako román. Opravdu správně číst bibli neumí každý, je potřeba se tomu učit. Čím dříve začneme, tím lépe pro nás. Protože bible má tu vlastnost, že je možné ji číst stále znovu a pokaždé nás může něčím oslovit. Čím to je? Bibli čteme ne pro ukrácení dlouhé chvíle, nýbrž proto, abychom se dověděli, co nám Bůh chce říci. Bible je totiž kniha Božího zjevení. Napsali ji sice lidé, ale psali z vnučení Ducha svatého, a tak k nám skrze tuto knihu promlouvá sám Bůh. Jeť si to představte: Bible je dopis, který Bůh napsal lidem, každému člověku. A protože Bůh všechny lidi zná, je i tenhle Boží dopis napsaný tak, že v něm každý člověk může najít něco, co ho osloví, jako by to bylo napsáno jen pro něj. Čtení bible se tak stává velkým dobrodružstvím.

Některé části Písma svatého jsou pro čtenáře dost obtížné, není snadné jim porozumět. Proto je většina vydání bible opatřena vysvětlivkami, někdy i rozsáhlejšími výklady. Pro děti a mládež se vydávají vybrané části Písma svatého, často převedené jazykem, který jim je bližší. Vždyť i Nový zákon, tedy nejnovější část bible, byl napsán před téměř dvěma tisíci lety!

Pro děti je důležité, aby nezačínaly s četbou bible sezy. Někdo starší by jim měl poradit, co a jak číst, číst a modlit se s nimi. Tyto kapitalky mají ukázat, jak asi by měla chvíle strávená s Písmem svatým vypadat.

/Pokračování/

Skončily prázdniny, začíná škola. Před rokem jsme uvažovali o tom, že začátek školního roku je vhodnou příležitostí k zamyšlení - co na sobě máme zlepšit? A nejen k zamyšlení. Tak jako se s novými silami pouštíme do práce ve škole, pusťme se s novými silami i do práce na sobě. Loni jsme věnovali čas povídání o tom, co je to předsevzetí, jaká předsevzetí jsou vhodná i jak se postarat o to, abych na své předsevzetí nezapomněli. Vzpomeneme si, jaké předsevzetí jsem si loni touhle dobou dali. Jak to s ním dopadlo? Zapomněli jsme - proč? Nezapomněli jsme, ale jaksi se to nepovedlo - kde je chyba? Přiliš brzy jsme ochabli? Nebo jsme přecenili své síly a postavili před sebe příliš velký úkol? A nebo - a takhle by to vlastně mělo být - můžeme mít radost z toho, že se nám něco podařilo?

Teď máme tři možnosti. První: zůstat ještě nějaký čas při tomhle úkolu a zdokonalovat se v téhle věci dál. Druhá: vzít si nové předsevzetí. Třetí: nedělat nic. Ale bylo by to smutné, kdybychom si chtěli myslet, že to už stačí, že už jsme se namáhali dost. Rozhlédněme se kolem sebe: tolik lidí nás má rádo a my je, a především Bůh. Nestačí říkat jim "mám tě rád, ráde", měli bychom to i nějak dokázat. Třeba zrovna

tak, že se budete snažit, aby lidé s námi bylo hezky. Nezapomeneme se i někdy pomodlit za to, abychom neochabovali v tom dobrém, co se snažíme vykonat.

* * * * *

Po dvou měsících k vám Rybka zase přichází. Potěšilo ji, že jste se za ni o prázdninách ptali.

Letos bude ještě trochu víc "seriálová". Úvodní modlitby budou z nížky "Modlitby z archy", kterou napsala Carmen Bernos de Gaszold. Je zde obrazně míněna archa Noemova, kž jednotlivé modlitby jsou "modlitby zvířat". Víme, že zvířata nemohou mluvit, nemohou vyslovit ani napsat žádnou modlitbu. Autorka této knížčky použila zvířat jako symbolů pro některé lidské vlastnosti. A tak napovídá vlastně lidem, jak by se k těmto vlastnostem měli stavět a vůbec jaký by měli mít vztah k Bohu, svému Stvořiteli.

Povídky na jednotlivé měsíce vyprávějí příběhy ze života, některých svatých a jsou doplněny stručným životopisem. Většinou jsou zařazeny na ten měsíc, kdy si toho svätce připomínáme, popř. kdy se narodil. Zařizová povídka tvoří trochu výjimku, vypráví o "srpnovém" svätci - ale srpen nebyl tak dávno, že? Kromě toho jsme si letos připomínali 200. výročí narození sv. Jana Marie Vianneye.

Nebojete se chybět ani kapitoly, ve kterých byste se měli něco nového dovědět nebo si připomenout, co už víte. Od září do ledna to letos bude malý návod, jak číst Písmo sväté.

Jednu příležitost dostala Rybka ohledně kalendária. Loni vás seznámila se všemi slavnostmi, svätky a památkami církevního roku, letos bude vybírat jen svätky důležitější a známější, zvlášt označí neděle.

I letos prosím vračejte jednotlivé čísla po přečtení němu, od koho jste je dostali. Znovu připomínám, že je možné si kterékoli číslo dodatečně vypůjčit znovu.

A konečně Rybka opakuje svoji výzvu: pište! O tom, co jste prožili, o tom, co byste si v ní chtěli přečíst, otázky, na které hledáte odpověď. Rybka se vynasnaží vám vyhovět - podle povahy dopisu buď jednotlivě nebo tak, aby z toho mohli mít užitek i ostatní čtenáři.

Ať vám v novém školním roce Pán pomáhá, aby se vám ve škole dařilo, abyste byli spokojeni a abyste přinášeli radost a pokoj všem kolez. sebe.

A N C J I